

JOURNALISTKÅREN ÄR EN SKAM FÖR DEMOKRATIN!

För drygt fem år sedan började jag arbetet med min i oktober släppta bok, ”Samlag eller Salighet”, om sexualitetens och sexualmoralens historia. Det har varit en omtumlande forskningsresa, inte minst därför att jag insett vidden av den svenska journalistkårens inkompetens, okunnighet och partiska ställningstagande för det förhärskande moralparadigmet.

Sexualmoral är, till skillnad mot sexualdriften, ett intellektuellt ställningstagande. För att använda antropologen Donald Symons ord så är biologi ett ”är”, moral ett ”så tycker jag att det borde vara” – eller som sociologen Howard Becker uttrycker det, att avvikande beteende inte ligger i beteendet, utan vilka värderingar vi lägger i det. I västerlandet har vi en sexualmoral som i nästan 2000 år byggt på den kristna, sexualfientliga utgångspunkten att sex är skadligt och fult. Nästan dagligen bekräftar tidningar och TV att den synen i allra högsta grad gäller än idag. Ett av de områden den genomsyrar är t ex synen på prostitution. Ett antal individer, särskilt inom kristna och radikalfeministiska fraktioner, har bestämt sig för att omhulda denna djupt sexualfientliga syn, att sex i det sammanhanget är skadligt och förnedrande. Dock borde det inte vara några problem att dessa individer vill tro att det är så, men det är istället ett väldigt stort problem, eftersom de tar sig rätten att ”veta bäst”. De anser sig så ”rättfärdiga” att de tar för givet att de har rätten att införa tvingande lagar, t ex Sexköpslagen, vilka ska tillgodose deras egna moralistiska ståndpunkter. De som drabbas av deras lagar, som t ex de prostituerade, anses ”inte förstå sitt eget bästa”, varför man enkelt kan ignorera invändningar och kritik. Så låtsas man att det handlar om ”omsorg”, men såväl nu som historiskt har denna moralistiska ”omsorg” endast gynnat medelklassaktivisterna själva, aldrig de påstådda offren. Ett faktum är också, att denna moralistiska kurs alltid måst upprätthållas med förtigande och förvrängande av fakta. Något som t ex är uppenbart i frågan om ”trafficking”. I verkligheten kan vi inte ens belägga ett fall av sextrafficking om året i vårt land, men ändå ska regeringen lägga 210 miljoner kronor på bekämpning av prostitution och ”trafficking”. Gissa vart de pengarna egentligen kommer att hamna.

Vad gäller journalistkåren så borde dess uppgift vara att kritiskt granska det förhärskande moralparadigmet, att ifrågasätta fantasifakten som att 400-600 kvinnor varje år traffickeras till vårt land. Men istället ger man EN moralistisk åskådning monopol, förvägrar kritiska röster att höras och vägrar att rapportera undersökningar och fakta som strider mot moralparadigmet. Tydliga exempel på detta är debatt- och kulturredaktioner. På de senare förbigår man t ex Liw Enqvists bok om hennes liv som strippa och sexsäljerska, därför att hon har ”fel” åsikt – något som även tycks drabba min bok (kurslitteratur på universitetsnivå och unik på svensk botten). På förstnämnda gör man som t ex GP när Thomas Bodström och Helena Karlén där i februari i år hävt ur sig oundersökta påståenden om minderårig prostitution i Phuket. GP tillät ingen att gå i polemik, inte ens de thailändska sexarbetarnas egen organisation. Inte ett enda svenskt media rapporterade heller om den ”felaktiga” nyzeeländska regeringsrapporten om prostitution i maj. Vem har någonsin sett reportage som kritiskt granskar våra ”moralsanningar”, eller de fantasifakta som flyter omkring rörande trafficking, prostitution, partnermisshandel, m m? Istället är det, absurt nog, de som ifrågasätter som ständigt ifrågasätts och tystas ned! Journalistkåren är, med ett fåtal undantag, ingenting annat än okritiska ”åsiktshoror”!

Dick Wase

Historiker, författare till ”Samlag eller Salighet”.